

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravišstvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 30. marcija.

Nemci v Avstriji so pleme, katero se ne odlikuje s posebno ponižnostjo. Oni navadno ne premišljajo — akoravno se prištevajo narodu mislecev, — so li njih trditve vse istinite in dobro podprte, odobrujejo tedaj tudi dvomljiva sredstva, da le dosežejo svoj namen.

Iz tega vzroka čestokrat čujemo naglašati, da so Nemci v Avstriji v večini, da mora biti Avstrija nemška, ali pa ne biti — da ima naša država izključno nemšk značaj in nemšk poklic, da morejo tedaj tudi jedino le Nemci imeti krmilo vlade v rokah.

Vse te trditve pa so neopravičene, ker se naslanjajo na neresnične podlage. Po zadnjem ljudskem številkjenji iznaša namreč prebivalstvo v vsej Cislahtaniji 21.794.231, mej temi pa je Nemcev le 8.008.864 tedaj le 36,75 odstotkov, nasproti pa iznašajo drugi nenemški narodi skoro 64 odstotkov. Nemcev je tedaj v deželah v državnem zboru zastopanih le dobra tretjina in statistika s svojimi neovrgljivimi številkami jasno priča, da nij nikakega pravičnega razloga, da bi Avstrija morala biti le nemška, ker sta dve tretjini njenih prebivalcev nenemški.

Govorili smo o neovrgljivih številkah statistike. Ta izraz pa se glede statistične tvarine, nabrane pri zadnjem ljudskem številkjenji, ne sme razumevati ad verbum, kajti znano in dokazano je, da so se godile nerednosti in nepostavnosti na korist nemškemu življu. Ne le, da so se kot komisarji za ljudske štete nastavliali, kjer le možno, zgolj Nemci in nasprotniki Slovanov, so rezultati ne popolnem točni zaradi tega, ker se nij določeval materini, nego le občevalni jezik. Ne bode tedaj nikaka drzovitost, ako trdimo, da pravih Nemcev niti 8 milijonov nij v Ciz-

litaviji, onkraj Litave pa razen Sasov v Erdelji o Nemcih niti resno govoriti ne treba. Avstrija tedaj nij nemška država, nij bila in ne bode. Nemci torej nijmajo pravice sklicavati se na svojo večino, kakor je to storil grof Wurmbrand v državnem zboru rekoč: „Mi Nemci, ki imamo večino v teh deželah (v državnem zboru zastopanih)“, oni nijso nikakor zatirani kakor tako radi tožijo, temveč oni so na škodo drugih narodov neopravičeno zastopani, v obeh državnih zbornicah je večina nemških članov in mej državnimi uradniki je 90% Nemcev.

Če vzamemo tudi za Nemce izredno ugodne date, da jih je res 8 milijonov, je ljudsko številkjenje dokaz, kako ničeve so trditve o nemškem poklici naše države, kako si je ustavoverna stranka prisvojevala vpliv in važnost, katera jej po številu nikakor ne pristojajo, kako hoče tretjina vladati in zapovedovati dvema tretjinama.

Številke pri ljudskem številkjenji določene pa vsem nenemškim narodom v Cizlitaviji glasno govoré, da lahko zadobé in priboré enakopravnost, da se lahko oproste nemške hegemonije, ker njih je ogromna večina, da naposled morajo zmagati, ako so le jedini; da Avstrija ne sme biti izključljivo nemška, ampak, kar želimo vsi, avstrijska, to je jednako pravična vsem svojim raznovrstnim narodom, da ne bode noben narod kladivo, drugi pa nakovalo, temveč vsi kovači svojega in tedaj tudi državnega blagostanja.

Načrt jezikovne postave,

katerega je dr. Tonkli izdelal in predložil eksekutivnemu komiteju avtonomistov, se glasi:

Postava dne zadevajoča izvedenje v članu 19. drž. temelj. zakona od 21. decembra 1867, št. 42. drž. zak. priznane enakopravnosti v deželi

navadnih jezikov pri c. kr. uradib, oblastnijah in sodnijah v vojvodini Štajerske, Koroške, Kranjske in Bukovini, v pokneženi grofiji Goriški in Gradiški, v mestu Trstu in v mejnej grofiji Istri.

V sporazumljeni obeh zbornic državnega zbora zaukazujem, kakor sledi:

§. 1. V vseh političnih in sodnijskih okrajih vojvodine Štajerske in Koroške, v katerih stanujejo samo Slovenci ali Slovenci in Nemci in v vsej vojvodini Kranjske sta slovenščina in nemščina kot v deželi navadna jezika, v vojvodini Bukovini so nemščina, rumunščina in rutenščina kot v deželi navadni jeziki, v pokneženi grofiji Goriški in Gradiški in v mestu Trstu sta slovenščina in italijanščina kot v deželi navadna jezika, v mejnej grofiji Istri so hrvaščina, slovenščina in italijanščina kot v deželi navadni jeziki jednakopravni.

§. 2. Vsem v §. 1. navedenih deželah in deželnih delih stanujočim strankam, pričam, veščakom in sploh vsakemu je na voljo v vsakršnih koli vlogah, pri vseh protokolarnih zaslišanjih, kakor sploh pri vseh javnih razpravah, bodi si v političnih, bodi si v sodnijskih prepirnih ali izvenprepirnih zadevah, se popolnem prosto posluževati materinščine ali kakkega družega v deželi navadnega jezika dotične dežele ali deželnega dela. (§. 1.)

§. 3. Vsi uradni zapisniki te vrste, vsi uradni odloki, določbe in odločbe z razlogi vred, bodi si pri nižjih ali višjih oblastnijah in sodnijah, se morajo izdati v istem jeziku, v katerem pisana se je vložila vloga, prošnja, tožba ali prva ustna želja.

§. 4. Listine ali druga pisma, katera so pisana v katerem v deželi navadnem jeziku in so kot priloge, pripomočki ali drugače za uradno porabo pridejana, ne potrebujejo prevoda.

§. 5. Uradna pisma, katera se ne izdado na željo strank, izdati se morajo v onem v deželi na-

LISTEK.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Druga knjiga.

I.

(Dalje.)

Sipjagin bil je tako slabe volje, da nij nikomur dovolil, ga do vrat spremiti. Celo vpil je na ljudi in z nogo ob tla udaril, česar drugače nikdar nij storil.

„Uže raz obraza vam čitam,“ rekel je Solominu, „da s tem, kar ste v mojej tvornici videli, nijste zadovoljni. Vem, da je v njej mnogokaj nedostatnega in — da ne nosi nobenega dobička . . . A kateri so glavni nedostatki? In kaj bi kazalo storiti, da se ti odstranijo?“

„Izdelavanje papirja sicer nij moja stroka,“ odgovoril je Solomin, „toda nekaj vam lahko rečem: obrtniška podjetja — nijso za plemstvo!“

„Kaj? Mislite li, da so takšna podjetja nedostojna za plemstvo?“ umešal se je Kolomejcev v razgovor.

Solomin se je glasno nasmijal in rekel: „Bog ne daj! Kako morete kaj takega misliti? . . . In ako bi tudi bilo . . . plemstvo bi se ne branilo!“

„Kaj? Kako?“

„S tem hočem reči,“ nadaljeval je Solomin mirno, „da naše plemstvo takšnega dela vajeno nij. Zato treba nekoliko trgovskega duha, a stvar mora se delati — vztrajno! Tega pa plemstvo ne pozna! — Saj smo uže čisto videli, da je ta papirnica, drugi zopet kakšno drugo tvornico sezidal — a kaj je bil konec vsega tega? V čegave roke so prišle vse te tvornice? Vedno v roke trgovcev, a to je zlo, kajti naši trgovci so ravno takšne pijavke! Kaj se hoče . . .“

„Kdor vas čuje, bi mislil, da je po vašej sodbi naše plemstvo nesposobno, katero koli finančno vprašanje povoljno rešiti.“

„O, baš obratno! Tu so plemiči pravi mojstri! Koncesijo za zidanje kakšne železnice dobiti, kakšno novo banko ustanoviti ali kaj takega — tega nihče tako dobro ne ume! Tem potem zberó velike kapitalije. Baš to pa je, kar sem hotel reči, a vi izvolili ste se razjeziti ter mi besedo raz jezika vzeti. — Poprej govoril sem le o korektnih finančnih podjetjih; korektnih sem rekel — kajti na svojem po-

sestvu demoralizujoče žganjarije napravljati, kmetom novce in žito po sto in petdeset odstotkov posojati, in tako ravnaio mnogi mnogi plemiči — takšno odiranje nij v mojih očeh nobena finančna operacija.“

Kolomejcev nij vedel na to nič odgovoriti, kajti on sam bil je jeden tistih plemenitih oderuhov, o katerih je Markelov zadnjikrat z Neždanovom govoril. Bil je tem neusmiljenejši v svojih terjatvah, ker se nij s kmeti nikdar osobno pogajal, teh nikdar v svoj, po Evropi duhteči kabinet puščal, nego vse po svojem oskrbniku opravljal.

Slušaje torej Solominove premišljene in navidezno nepristranske opomnje, vrela je v njem kri, a moral je molčati; samo ustna so izraževala, kaj se v njem godi.

„Dovolite mi, Vazilij Fedotič,“ povzel je zdaj Sipjagin besedo, „vse, kar ste zdaj rekli, veljalo je za tedaj, ko je plemstvo . . . imelo še povsem druge pravice in sploh v drugačnem položaji bilo. Sedaj pa, zakaj bi se sedaj po dobrodejnih reformah spekulativnega tega stoletja tudi plemstvo ne lotilo jednaci podjetij? Zakaj bi ono tega ne umelo, kar umeje priprost trgovec, ki časi ni brati ni pisati ne zna? Saj plemstva ne pomanjuje izobraženosti, da,

vadnem jeziku (§. 1.) katerega osoba, katerej se izda pismo, govori.

§. 6. Vsa uradna oznanila, ki se izdajo za občno vednost cele v §. 1. navedene kronovine, izdati se imajo v vseh v deželi navadnih jezikih dotične kronovine. Le posamnim okrajem ali občinam namenjena uradna oznanila morajo se izdati v onem v deželi navadnem jeziku ali jezikih, kateri so v dotičnih okrajih ali občinah v navadi.

§. 7. Določila §. 2—5 veljajo tudi gledé občin v onih zadevah, v katerih se imajo smatrati privatnimi osobami.

§. 8. V kazenskih zadevah se morajo zatožba kakor tudi sploh zatoženemu narejeni predlogi, odloki in sklepi zanj izdati v enem v deželi navadnem jeziku (§. 1.), katerega se poslužuje. V tem jeziku se ima tudi glavna obravnava vršiti in se prednašati predlogi državnega pravdnika in zagovornika in se odloki in ukrepi razglasiti.

Določila predstoječega odstavka se smejo le tedaj prestopiti, če zatoženi sam rabljenje drugega v deželi navadnega jezika (§. 1.) izrečno zahteva.

Pri glavnih obravnavah proti mnogim zatožencem, ki se ne poslužujejo istega v deželi navadnega jezika, se ima glavna obravnava vršiti v istem v deželi navadnem jeziku, katerega pripoznava sodnija kot smotru glavne obravnave primerne.

V vseh slučajih pa se vendar morajo izreki zatožencev in prič v onem v deželi navadnem jeziku sprejeti, katerega rabijo zatoženci in priče in odloki in sklepi se morajo vsakemu zatožencu v tem jeziku objaviti in na zahtevanje pisani izročiti.

§. 9. Vpisi v javne knjige (deželne, gorske, zemljiščne in vodne knjige itd.) potem v registre kupčijskih firm, v registre društvene in druge javne registre se morajo izdelati v jeziku v deželi navadnem, v katerem so se pisale (§. 1.) pismene ali ustne prošnje, oziroma odlok, na kojega podlogi so se izvršili. V istem jeziku se imajo listinam pridelati klavzule o vknjižbi. Pri izpiskih iz teh knjig in registrov se more pridržati jezik vpisa.

§. 10. Vsi tem določilom nasprotujoči zakoni in naredbe se odpravijo in se jim odvzame veljavo.

§. 11. Ta zakon stopi z dnem razglasitve v veljavo.

§. 12. Ministru za notranje poslove, pravosodnemu in finančnemu ministru se naroča, da izvedejo ta zakon.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 30. marca.

Česki listi poročajo, da je vlada dala parlamentarne komisiji desnice zagotovilo, da hoče upogniti nasprotovanje višjih instanc proti jezikovni enakopravnosti. — „Narodni listy“ poročajo, da misli grof Taaffe pričeti veliko politično-socijalno

akcijo, izdati zakon proti javnim in tajnim agitacijam socijalistov po novinah, društvih in zborih.

Ogrski listi in v Ogrske izhajajoči nemški še vedno z ostrimi besedami protestujejo proti postopanju berlinskega „schulvereina“.

Vnanje države.

Nekateri nemški listi pečajo se še prav pridno s Črno goro in skušajo na vsak način dokazati, da je spravila v orožje 10.000 mož. Ta vest se je odločno že dementirala uradno, a vse to nič ne moti teh listov, oni trde svoje dalje — če je tudi laž ali nezmisel, da se le sumniči in obrekuje.

General Skobeljev imenovan boče šefom komisije, ki ima uravnavati upravo v Turkestanu. V tej komisiji bodo sedeli zastopniki vseh ministerstev.

Novi grški ministerski predsednik Trikupis razvijal je pred zbornico svoj program v daljšem govoru in mej drugim dejal tudi: „Položaj v Orientu je zelo nevaren, in naj se končajo kakor uže zdanje anomalije, o tem se ne sme nobeden politik motiti, da bode v kratkem nastopila kriza v naši bližini in da bodemo, če bodemo zopet nepripravljeni, zopet izgubili, kar imamo. In če izgubimo, kar je naše izven kraljestva, izgubimo tudi kar je v njem Narod ima prinesiti največje žrtve, da se omogoči oborožitev na vodi in na suhem“ Kaj je umeti pod to „krizo“, vé pač najbrže le Trikupis sam.

Ignatijev izdal je določbo, naj se v avtonomnih korporacijah baltičkih provincij upelje mestu do zdaj vladajoče nemščine ruščina.

Mej Turčijo in Rusijo se še vedno nij uravnalo vprašanje o vojni odškodnini. Rusija zahteva nekoliko vpliva na finančno kontrolo nekaterih krajev v Malej Aziji, a sultan se temu odločno upira, češ, da se s tem žalijo njega vladarske pravice.

Mej Berlinom in Carigradom je zdaj veliko prijateljstvo. Nemški cesar zahvaljuje se sultanu vselej za vsako še tako malo uslugo, katera se izkaže nemškemu poslaniku.

„Nat. Ztg.“ poroča, da se je pred kratkim razgovarjal kancelar Bismark z nemškim svojim cesarjem o razmeri do Rusije in da je Bismark se izjavil zelo pomirljivo.

V Irskej dogajajo se zopet zločini. Ne preteče skoro teden, da bi ne bil kdo umorjen po udih skrivnih družb. Policija našla je tudi v stanovanji nekega sumnjivega mnogo orožja.

V angleške spodnje zbornice je bil zopet jedenkrat na dnevnem redu položaj v Irskej. Poslanec Forster je govoril, da bi se ostreje postopalo v Irskej. Državni tajnik za Irsko pa je odgovoril na to, da dozdani strogi zakoni nijmajo nobega uspeha in da bi še strožji imeli ga še menj.

Dopisi.

Iz Cola nad Vipavo. [Izv. dop.] Dne 26. marcija smo imeli tukaj uže zopet volitev župana. Gotovo se bode marsikateri čudil, in kaj bi se ne; skoro neverjetno in mogoče nepostavno je, a vendar je živa istina, da smo v 8. mesecih štirikrat volili in tudi izvolili štiri župane. Nij naš namen objaviti uzroke, zaradi katerih se tukaj tako pogosto volitve župana vršijo, ker nečemo nikogar žaliti, ali žalibog, da pa morem vzklikniti in nehot

se vprašati, kaj bode z nami in našimi nasledniki, ako se naše občinske razmere in red kmalu ne predrugačijo. Zatorej mi, kateri mislimo v prihodnost za korist in blagor občine in katerim je občinski red in občinski zakonik sveta knjiga, svetujemo novoizvoljenemu g. županu Franu Pucu, da naj mu bode vodilo stari pa resnični pogovor: „srednji pot, naj boljši pot!“ Naj pisatelj teh vrstic še nekaj dostavi pa brez zamere. Gg. župani Vipavskega sodnijskega okraja, ali ne bi bilo prav, da bi tudi vi, kakor so drugi gg. župani poslali prošnjo na državni zbor, zaradi upeljave slovenskega jezika v šole, urade itd. ter da bi se napravila nadsodnija v Ljubljani. Jaz dobro poznam vseh 14 gg. županov našega okraja, 4 so zmožni nemščine in tudi ti nijso naši nasprotniki. —

Z Dunaja 28. marca. [Izv. dop.] (Ruski gostje pri cesarsko avstrijskem dvoru. Posvetovanje v parlamentarne komisiji. Prazniki državnega zbora.) Mlajši brat carja ruskega Aleksandra III., veliki knez Vladimir, prišel je v nedeljo 26. t. m. s svojo bolno soprogo veliko kneginjo Marijo Pavlovno s posebnim vlakom iz Petrograda na Dunaj, kjer je bil od našega cesarja sijajno sprejet. Veliki knez Vladimir bil je v opravi polkovnika svojega avstrijskega husarskega polka, okinčan s trakom reda sv. Štefana. Koj, ko je stopil iz vagona, pozdravil ga je naš cesar presrečno ter poljubil svojega gosta dvakrat; velikej kneginji poljubil je cesar roko. Vladimir stanuje v cesarskem dvoru, v takozvanih Aleksandrovih sobanah. Veliki vojvoda Meklenburg-šverinski Friderik II., oče velike kneginje Marije Pavlovne, došel je 28. t. m. na Dunaj ter je tudi cesarjev gost. Na čast ruskima gostoma priredil je cesarski dvor več svečanih obedov. Vladimirju predstavili so se vsi na Dunaji bivajoči nadvojvodi in mnogo visokih oseb in državnih dostojanstvenikov. 29. t. m. odpelje se Vladimir s soprogo po južnej železnici naravnost v Rim, kjer se jima pridruži njihov sin Ciril, ki je nedavno zbolel bil na difteriti.

Da se na Dunaji več dni bavi brat ruskega carja, predsednik društva protinibilistov, v ruskem narodu zelo priljubljena osoba, to daje povod, da ima veliki knez ruski na cesarsko avstrijskem dvoru izvršiti politično misijo. Uže dolgo se mej našim in ruskim vladarjem namerava shod. Delale so se zanj uže priprave, potem pa je zopet vse potihnilo. In zopet se razpravlja in dogovarja v istej zadevi, tako, da je prav verjetno, da se veliki knez Vladimir upravn radi tega bavi toliko dni na Dunaji. Shod avstrijskega in ruskega vladarja imel bi več, nego navaden dvorjansko uljuden pomen.

Parlamentarni odbor desnice imel je zadnjo sejo pred velikonočnimi prazniki 27. t. m. Posvetoval se je o zakonskem predlogu zastran izvedenja jezikove ravnopravnosti pri sodnijah v slovenskih pokrajinah. Predlog sta izdelala, kakor uže znano, slo-

ono je, kakor se more dokazati, uprav reprezentant napredka in prosvete!“

Izvrstno je govoril Boris Andrejič; njega govor napravil bi bil v Petrogradu — v kakšnem departementu, ali še kje drugod, velikansk utisek, a pri Solominu ne: na tega nij naredil noben utis.

„Plemstvo tega ne umeje,“ je trdil.

„Zakaj pa ne?“ vprašal je skoro kričeč Kolomejcev.

„Zato, ker je plemstvo tudi vladno orožje kot uradniki.“

„Orožje vladno?“ Kolomejcev nasmijal se je glasno in srdito. „Vi menda, gospod Solomin, nijste dobro premislili, kaj ste tu rekli.“

Solomin odgovoril je mirno: „Zakaj mislite to, gospod Kolomencov? (Kolomejcev se je od jada ves tresel, čuvši pravo svoje ime.) Jaz vedno premislim, kar izrečem.“

„Raztolmačite nam torej, kaj vaša fraza pomeni.“

„Dobro; jaz mislim, da vsak uradnik — tuj kruh je; no, in isto tako tudi plemstvo.“

Kolomejcev se je še glasneje smijal: „Oprostite, tega jaz ne razumem . . .“

„Tem slabeje za vas Ko bi malo premislili, bi morda vendar razumeli . . .“

„Gospodine!“

„Gospodje, prosim vas gospodje!“ vzkliknil je zdaj Sipjagin hitro in oči povzdignil k nebu, kot da tamkaj koga išče. „Prosim . . . Kolomejcev, je vous prie de vous calmer. — Čas je k obedu iti Prosim gospoda, izvolita.“

„Valentina Mihajlovna!“ cvilil je Kolomejcev nekoliko minut kesneje. — „Kaj vaš soprog dela, je pa res uže predebelo! Jeden nihilist ugnezdil se je uže pri vas, in zdaj dovel je še jednega, ki je še bujši od onega . . .!“

„Iz česa to ukrepate?“

„Da ga vi samo čujete; in premislite, uže čez jedno uro govori z vašim možem in ni jedenkrat mu še nij rekel „ekscelenca“! Le vagaboud.“

II.

Po obedu pozval je Sipjagin svojo soprogo v knjižnico, da se ondukaj z njo dogovori. Bil je jako slabe volje; povedal jej je, da je tvornica v silno slabem stanju, in da se mu ta Solomin sicer oster, a silno pameten človek vidi, da treba torej z njim „aux petits soins“ biti.

„Ah, kako bi bilo dobro, da bi ti tega moža pregovorila k nam priti!“ ponavljal je nekatere kratki. Kolomejceva navzočnost nij mu bila po volji. „Da bi ga vrag vzel!“ mislil je sam pri sebi; „povsodi vidi nihiliste in ne misli na nič drugega, nego na sredstva jih uničiti! Pri sebi doma naj dela, kar hoče, a tu naj jezik za zobmi drži.“

Valentina Mihajlovna je rekla, da hoče z gostom „aux petits soins“, da pa njemu za takšno „petits soins“ nič nij; on sicer nij neuljuden, ali hladnokrven, kar je prav za prav jako čudno od moža — „du commun“.

„Nič zato,“ rekel je Sipjagin, „poskusi svojo srečo in trudi se malo.“

Valentina Mihajlovna obljubila je, storiti kar mogoče — in storila je res, kakor je obljubila. Začela je s tem, da je pri nekem tête à tête Kolomejceva pošteno izdelala. Kaj mu je rekla, nij znano, ali vrnil se je kot človek, ki je ukrenil, miren in krotek biti. Ta „rezignacija“ delala ga je nekako otožnega; a dajala mu je tndi nekakšno dostojanstvo . . . o! o koliko dostojanstva!

Valentina Mihajlovna seznanila je Solomina s celim domačinstvom — Marijano pogledal je on

venska poslanca dr. Poklukar in dr. Tonkli. Vsejo prišel je tudi minister dr. Pražak. Osnovo dotičnega predloga predlagal je grof Hohenwart. Žalibog pa se osnova niti čitala nij. Razgovarjalo se je najprvo, je-li sploh treba takega zakona, ali pa zadostuje za take slučaje vladna eksekutiva. Kakor pa je znano, vladna eksekutiva v tem položaji nijma moči in sposobnosti odpraviti nepokornost nekaterih državne osnovne zakone teptajočih sodnikov, ki na nečuten način svojo prisego prelomljajo, kakor je to izvrstno v državnem zboru dokazal dr. Vošnjak. Priznavalo se je, da v tem oziru naš zakon nij popoln. Za dopolnenje te nepopolnosti treba večine dveh tretjin, kar se pa pri sedanjih razmerah v državnem zboru še ne dá doseči. To za Slovence sedaj najvažnejše vprašanje naj bi se pa rešilo s tem, da se izraz „landesüblich“ v §. 13. sodnijskega postopnika raztolmači po ustavnej poti, za kar ne bi bilo treba dveh tretjin glasov. Vladna eksekutiva imela bi potem izvrševati takov zakon proti onim sodnijam, ki proti duhu državnih osnovnih zakonov tolmačijo „landesüblich“ za „gerichtsüblich“, kar je napačno. Vlada bi potem one nepokorne in trdovratne sodnike z disciplinarnimi kaznimi uže spravila na pravo pot. Cela ta zadeva odložila se je potem za prihodnje zasedanje, ker — nij več časa za — Slovence! Vlada ima se ve da tudi moč, da izda lastno naredbo s cesarjevim podpisom, ki bi to vprašanje vsaj začasno rešila, in to za slučaj, ako ne zboruje državni zbor. Minister dr. Pražak je vse te nazore „vzel na znanje“ ter izjavil, da se bode vlada o tem predmetu posvetovala ter stavila sama svoj predlog.

Državni zbor je danes imel zadnjo sejo pred Veliko nočjo. V zbornici bil je ta poslednji dan pred prazniki prav miren. V zelo kratkem času rešilo se je toliko predmetov v vsej naglici, ne da bi bili levicari naskakovali ministerstvo ali desnico. Utrujenji so, uspeha ne vidijo, zato pa molčé, kar je jedino pametno. Desničarji državne zbornice pač lepših velikonočnih praznikov nijso še imeli, nego so letošnji. Oni gredó kot zmagovalci domov nad popolnoma strtim sovražnikom. Nova volilna reforma je se ve da najlepši dar, ki ga imajo državni poslanci dati svojim volilcem za velikonočno darilo.

Je-li bodete tudi Slovenci vzprejeli svoje poslance kot zmagovalce? Težka je naša usoda; naši državni poslanci imeli so do danes Sisifovo delo; dajali so, a kaj so zato prejeli! Vender ne obupajmo! Naši poslanci vračajo se mej svoje volilce kot junaci, ki so sterili vse, kar bilo je v njih moči. Cela sesija je pokazala, da smo Slovenci postali v Avstriji važen faktor; z nami računa desnica, z nami se je ukvarjala levica, kakor še nikdar poprej. Cela desnica je terjatvam slovenskih državnih poslancev zelo prijazna, kmalu pride čas, ko se tudi dejanstveno pokaže, da glasni klici narodnih naših zastop-

bolje od vseh družib; — pri obedu sedel je na desnej strani od nje, a Kolomejcev na levej.

Ko si je prtič za suknjo del, stisnil je oči in se nasmehljaj, kot da hoče reči „tako, zdaj bomo komedijo igrali!“ — Sipjagin sedel je njemu nasproti ter ga nemirno opazoval. Vsled ukaza gospe Sipjaginine sedel je Neždanov mej teto in gospodom Sipjaginom, a ne, kakor prej, poleg Marijane. Marijana našla je listek s svojim imenom, bil je velik diner, na prtiči mej Kolomejcevom in Koljó. Obed bil je izvrsten. Koj po julí navel je Sipjagin razgovor zopet na tvornice in o tvornicah v Rusih. Solomin govoril je po svojej navadi le malo. Kadar koli je pa govoril, mu je Marijana gledala v oči. Poleg nje sedeči Kolomejcev je skušal jej dvoriti — ker nij smel polemizirati — ali ona ga niti pogledala nij; njegove ljubeznivosti bile so pa tudi prisiljene in puste, kajti moral je sam priznati, da mej njim in tem mladim dekletom nekaj vsako približanje zavira.

Kar se pa Neždanova tiče, to so se razmere mej njim in gospodom Sipjaginom najedenkrat silno shujšale. Za poslednjega je bil Neždanov nekakšno orodje ali prazno mesto postal; on ga niti videl — a ni najmenj — videl nij! To se je tako hitro in

nikov v dunajskem državnem zboru nijso bili glas vpijočega v puščavi!

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) Dramatično društvo v Ljubljani priredi v ponedeljek dné 3. aprila v deželinem gledališči ljubljanskem slovensko predstavo, in sicer na korist svojemu fondu. Kakor znano, so novčne razmere tega za razvoj naše književnosti tako eminentno važnega društva vrlo slabe in bilo bi želeti, da se ta pot slovenska inteligencija v mnogobrojnem številu te predstave udeleži. Igral se bode nov komad „Snubitev“. Vesela igra v treh dejanjih. Spisal J. E. Tomić. To je brez dvojbe najboljša hrvatska vesela igra.

— („Išče se kandidat“) je najnovejša tragikomična igra v jednom dejanji, več nastopih in jako pikantnih po- in dvogovorih. Glavne osebe so gospod Dežman (ropotač = „der alte Polterer“), dr. Schrey, ki predstavlja junaka, oziroma prvega zaljubljenca, Leskovec, ki ne predstavlja prav za prav nič, gospod Mrhal, glasovit fizijognom, gospod dr. Suppan, Lassnik itd., ki se pečajo bolj s kulisami. Po izreku: „Zur liebe kann ich dich nicht zwingen“, se v tej igri o ljubezni ne govori prav nič, tembolj pa o novcih. Dejanje je živahno, kajti vpletena so tudi mitologična bitja, kakor skrivnostni „Bürger-Comité“ in „fakcijsna opozicija“. Kandidat x. obnaša se strašno trdovratno, nič ga ne gane, ne prošnje, ne obljube, in ko uže mislijo, da ga imajo, izgine jim. In ko nastopi kandidat y., zopet prejšnja sitnost, dokler se ne pogrezne tudi ta. Občinstva je primerno dovolj. Kasa je vedno odprta, konec pa še negotov.

— (Berači) množe se v Ljubljani jako nadležno. Zlasti trgovci, obrtniki in sploh ljudje, ki imajo prodajalnice, dobivajo mnogo vizit od teh čisto jako sitnih prosjakov. Popoldne pa posedajo po cestah zunaj mesta kar v kopah in preštevajo nabrane novce. Naj bi mestni magistrat v tem oziru skrbel za davkoplačevalce, ker pritožbe so splošne in opravičene.

— (Zlata roža kreposti.) Velikonočna nedelja je v Rimu „ročna nedelja“, ker v ta dan blagoslavlja papež zlato, tako imenovano krepostno ali čednostno rožo, katero potem pokloni v dar katoliškej kneginji, odlikujočej se s posebno krepostjo. Ta roža blagoslavlja se v vatikanskej kapeli izredno slovesno in odpošlje se papežev komornik, da izroči osrečenej kneginji to krasno in jako dragoceno darilo. Letos je zlata roža namenjena na Dunaj, dobi jo namreč princesinja Štefanija.

— (Razstava v Trstu.) Visoko ministerstvo poljedelstva daje na znanje, da so se ustanovili 3 imenitni odbori, kateri bode polajševali udeležitev pri Tržaškej razstavi. Vsi trije odbori skrbeli bodo za skupne razstave posameznih pridelkov. Ti od-

s tako odločnostjo prikazalo, da se je Sipjagin začuden obrnil, ko je Neždanov nekoliko besedi svoje sosedí, starej teti odgovoril.

Očividno je bilo, da ima Sipjagin nekatere tistih lastnostij, po kojih se osobito ruski dostojanstveniki odlikujejo.

Po ribi rekla je Valentina Mihajlovna, ki je z vso svojo koketerijo hotela soseda od nje na desnej sedečega Solomina očarati, svojemu soprogu angleški: „Naš gost ne pije vina, morda bi pivo pil“ ... in Sipjagin ukazal je takoj slugi, da prinese „ale“. Solomin pak obrnil se je mirno k Valentini Mihajlovnej in jej rekel: „Vi, milostiva gospa, gotovo ne veste, da sem jaz dve leti in še delj na Angleškem preživel, da torej angleški razumem ter tudi govorim. To povedal sem vam zato, da bi ne govorili v tem jeziku, ako hočete o mojej navzočnosti kaj povedati, kar nij za moja ušesa.“

Valentina Mihajlovna zasmijala se je srčno in glasno, ter ga zagotovila, da ne bode o sebi iz njenih ust nikdar nobene slabe besede čul. Njej samej videla se je ta opomnja Solominova sicer nekako čudna, ali morala je tudi priznati, da je to opomnja rahločutnega človeka.

(Dalje prihodnjič.)

bori bodo posredovali mej glavnim razstavnim odborom v Trstu in mej razstavljalci. Ti se morejo pri njih oglasiti, če hočejo kaj na razstavo poslati, nij jim treba še le pisati v Trst. Posebno imenitno pa je, da se tistim, ki se pri omenjenih odborih oglasijo, mestnina za tretjino nastavljene cene odpusti. Odborniki za mlekarski skupni oddelek so postavili za tajnika g. profesorja viteza pl. Mozerja. Temu naj vsak piše, kateri hoče kaj več poizvedeti. Adresa je: Professor Ritter v. Moser, Wien, III., linke Bahngasse, Thierarznei-Institut. Sadjerejskemu skupnemu oddelku tajnik je g. profesor dr. Stoll, pošta Klosterneuburg, Niederösterreich.

— (Prošnja za popolno izvedenje ravnopravnosti slovenskega jezika pred uradi) poslalo je državnemu zboru tudi občinsko zastopništvo trga Mokronog.

— (Pesmaričica po številkah za nežno mladino) s pristavkom 10 narodnih napevov, katero je sestavil zaslužni gospod Foerster in o katerej je tiskano vabilo na drugem mestu našega lista, je vsega priporočila vredna. Cena 15 kr. pa tako nizka, da si vlak lahko omisli to knjižico. Prepuščamo oceno veščakom, navajamo le skladateljevo opombo: „Petje po številkah, metoda trojice Galin-Paris-Cheve, je kot najložji pouk v petji zelo razširjen na Francoskem in Nemškem. Posebno se priporoča ta metoda za ljudske šole, ker se uči učenec pri njej misliti, na predmet paziti, ter se prihrani učitelju in učencu veliko truda in časa, kolikor ga je treba pri pouku v petji le po posluhu.“ — Ako se bode delce spečalo povoljno, izda se drug zvezek, kar treba le želeti.

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Dunaj 30. marcija. (Oficijelno.) Iz Trnova odposlana ogledovalna kolona združila se je v 25. dan t. m. pri Mrežici s kolono iz Foče, katera je pri Stukehanu 40 vstašev razpršila. Drugod se nij videlo vstašev. Večina krajev, skozi katere so šle kolone, je bila od mož zapuščena. V 27. dan t. m. napalo je pri Korovici blizu Čajnice okolo 200 vstašev predstražo; cesarske čete vrgle so vstaše nazaj po triurnem boji. Mrtev je bil 1 lajtnant, 2 moža ranjena. Vstašev je bilo 7 mrtvih in 15 ranjenih.

Razne vesti.

* (Operni pevec in trgovka.) Pred nekoliko dnevi, tako pripoveduje nemšk list, dobi jeden najpriljubnejših pevcev v Hamburgu povabilo k „soiree“ v krasnej palači nekega denarnega velikaša. Ko se vse v družbi uže prijetno zabava, stopi hišna gospa ljubeznivo se smehljaje k umetniku z neizogibno prošnjo, naj kaj zapoje. Pevec se izgovarja, da denes nij pri glasu. Ker se pa prošnja vedno nujnejše ponavlja in ker hišna gospa nekako nevoljna vzklikne: „Da sem kraljica, ukazala bi Vam, da bi peli!“ gre pevec k glasoviru, poje neko pesen, zahvali se za obligatno pohvalo in otide. Drugi dan pa dobi hišna gospa od pevca naslednji list: „Milostljiva gospa! Iz ponižnosti ste trdili sinoči, da nijste kraljica. Jaz pa se Vam to dokazal, ker spolnil sem Vaš ukaz tako, kakor nekdanj, ko mi je izkazala kraljica ... milost, da me je povabila na večerno zabavo ter mi pozneje poslala 100 louis'orov. Vaš najudanejši, najponižnejši sluga ...“ Dve uri po tem prinese bogato galoniran strežaj pevcu nežno in vonjajoče pisemce, iz katerega razvije pevec listek, 2 bankovca po 1000 mark in svoj lastni list. Na listku je bilo zapisano: „Jaz nijsem kraljica, kajti kraljicam pevci ne pošiljajo računov. Ker sem pa soproga trgovca, prosim, da mi za prejetih 2000 mark pošljete pobotnico! ...“ Je-li pevec poslal denar nazaj, ga pustil strežaju, namenil za kako dobrodelno napravo, ali za se obdržal, o tem nijsmo nič zvedeli.

* (Prvi živi zrakoplavci.) Vožnja po zraku je v današnjih časih, če tudi nevarna, vender uže zelo navadna. Sploh se misli, da so bili prvi živi zrakoplavci — ljudje. Temu pa ni tako, ampak bile so živali, in sicer jedna ovca, jeden petelin in jedna raca. Vzdignili so se v zrak 19. septembra 1783. ob 1. popoldne v Vereselji in prišli po 10 minutah na zemljo v gozdu jedno uro od Verselja. Vrv, na katerej je bil privezan koš, zapela se je v vejah in pretrgala, koš pa na zemljo padel, živalim se ni zgodilo nič, le ovca je petelina malo pohodila. Prvi

je bil na mestu Pilotro des Rossiers, ki je živalim odprl, in ta mož je bil prvi zrakoplovec. O prvej živalske vožnji po zraku se je v Parizu mnogo dni govorilo.

* (Za čbelarje.) S Tirolom se poroča, da obeta to leto jako dobro pašo za čbele. V dokaz navaja se, da je v Obermiemingu uže 14. t. m. neki posestnik čbelam strdi odvezl. Pet tednov je uže jako lepo vreme, resje vse v cvetji in čbele so dobro nosile. Tudi jeden roj se je uže ogrebel. Skoro neverjetno!

* (Pariška razstava leta 1878.) se je v finančnem oziru slabo obnesla. Skupni stroški so znašali 55,775.000 frankov, skupni dohodki pa 24,350.000.— Po prvotnem načrtu bi bil moral primankljaj znešati samo 10 milijonov frankov; ker so bili pa vsi stroški večji, in vsi dohodki manjši, kot se je prvotno mislilo, je narasel na 31,340.000 frankov.

* (Čudna noša.) Amerikanski listi pišejo: Kolibri, golobje peroti in ptičje perje na klobukih naših dam umaknili so se novemu lišpu. Naše gospe, ki se nosijo po najnovejši modi, imajo za lišp na klobukih in rokavih zelene kače in kušarje iz pliša. Jako razumljivo, ker se uže Eva nij bala žive kače!

* (Eskurial,) kraljeva palača blizu Madrida, velik je spomenik španskega razkošja in umetnosti. Velikanska ta palača ima 8 stolpov, 16 dvorov, 3000 oken, 1200 vrat, 13 samostanov, v katerih je v prejšnjih časih bivalo okoli 200 menihov, 90 vodometov, 350 kvadratnih metrov fresko-slikarije. Eskurial je sezidal kralj Filip II. na čast sv. Lorencu v podobi ogromnega rosta, ker legenda o sv. Lorencu pripoveduje, da je kakor mučenik na roštu vzdihnil svojo dušo. V glavni cerkvi Eskuriala se nahaja glasoviti umotvor Benvenuto Cellini, namreč izveličar, izdelan iz belega marmorja na rudeče marmorjevem razpeli. Knjižnica v Eskurialu ima 130.000 zvezkov, mej temi okoli 4000 arabskih rokopisov.

* (Izseljevanje iz Angleškega in Irskega) raste od leta do leta. V letu 1881. se je izselilo 400 000 oseb, največ v severne ameriške države, potem v Kanado in druge britanske nselbine. Za to leto pa delajo razna obrtništva, poljedelstva in delalska društva priprave, po katerih se sme sklepati na še obilno izselitev. V ameriške severne države se v letu 1881. preselilo 440.000 oseb, mej temi 125.000 Nemcev.

* (Število konj po raznih državah.) Največ konj, namreč okoli 16 milijonov ima Ruska; blizu 4 milijonov jih ima Avstrija, le po nekoliko menj jih imata Nemčija in Francoska; 3 milijone jih ima Angleška, blizu dveh Italija, okoli 2/3 milijona Španija in Švica. — Primeroma največ konj je na Ruskem, kjer pride na vsakih 100 ljudi okoli 15 konj, na Danskem 13, v Rumuniji 12, v Avstriji 11, na Francoskem 10, v Skandinaviji in na Nemškem po 9, na Angleškem 8, na Grškem in Nizozemskem po 7, v Italiji 6, v Italiji 6, v Belgiji 5, v Španiji in Švici po 4.

I. izkaz doneskov

za spomenik dr. J. Bleiwise viteza Trsteniškega.

Slavna Matica Slovenska v Ljubljani . . .	200 gld. — kr.
čitalnica v Ljubljani . . .	100 " — "
Slavno telovadno društvo „Sokol“ v Ljubljani . . .	25 " — "
G. dr. Jernej Zupanec, c. kr. notar itd. . .	100 " — "
G. L. Robič, dež. poslanec v Ljubljani . . .	16 " — "
G. dr. Čebašek Andrej, kanonik itd. v Ljubljani . . .	10 " — "
G. Pakič Mibael, trgovec v Ljubljani . . .	10 " — "
G. dr. Papež Fr., odvetnik v Ljubljani . . .	10 " — "
G. Grasselli P., deželni odbornik itd. v Ljubljani . . .	5 " — "
G. Matej Kreč, dež. tajnik v Ljubljani . . .	5 " — "
G. Dovgan Janez, lastnik zaloge hišne oprave v Ljubljani . . .	3 " — "
G. Noll Srečko, kleparski mojster itd. v Ljubljani . . .	2 " — "
G. Josip Schneid vit. Treuenfeldski, državni poslanec itd. . .	50 " — "
G. P. Maks Pivec v Admontu na Štajerskem . . .	10 " — "
G. Žagar Dragotin, kontrolor deželne blagajnice v Ljubljani . . .	5 " — "
G. Sv. J. iz Radeč na Dolenjskem za sedaj . . .	2 " — "
Vkupe . . .	553 gld. — kr.

Umrli so v Ljubljani:

27. marca: Ana Drobnič, dekle hči, 3 1/2 mes., Dunajska cesta št. 23, za črevesnim katarom. — Karol Boršič, urar, 72 let, Žabjak št. 6, za plućnico.
V deželni bolnici:
24. marca: Jožef Eržen, čevljar, 23 let, za jetiko. — Mibael Jankole, dninar, 65 let, za vodenico.
25. marca: Katra Bezla, dninarica, 49 let, za plućno tuberkulozo.
26. marca: Ivana Vrlovec, dninarica, 30 let, za jetiko.
— Katra Demšar, gostija, 60 let, za slabostjo.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Dunajska borza

dné 30. marcija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni državni dolg v bankovcih . . .	75 gld. 55 kr.
Enotni državni dolg v srebru . . .	76 " 20 "
Zlata renta . . .	93 " 45 "
1860 državno posojilo . . .	129 " 40 "
Akcije narodne banke . . .	819 " — "
Kreditne akcije . . .	326 " — "
London . . .	120 " — "
Srebro . . .	— " — "
Napol. . .	9 " 52 "
C. kr. cekini . . .	5 " 62 "
Državne marke . . .	58 " 60 "
4 1/2 % državne srečke iz l. 1854 . . .	250 gld. 118 " 50 "
Državne srečke iz l. 1864 . . .	100 " 169 " 25 "
4 1/2 % avstr. zlata renta, davka prosta . . .	93 " 15 "
Ogrska zlata renta 6 1/2 % . . .	118 " 30 "
" " " 4 1/2 % . . .	87 " 60 "
" " " papirna renta 5 1/2 % . . .	86 " 80 "
5 1/2 % štajerske zemljišč. odvez. oblig. . .	104 " — "
Dunava reg. srečke 5 1/2 % . . .	100 gld. 112 " 75 "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2 % zlati zast. listi . . .	119 " — "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . .	98 " — "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . .	105 " — "
Kreditne srečke . . .	100 gld. 177 " 50 "
Rudolfove srečke . . .	10 " 22 " — "
Akcije anglo-avstr. banke . . .	120 " 126 " 25 "
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	208 " — "

Ravnokar je na svitlo prišla:

Pesmaričica po številkah

s pristavkom 10 narodnih napevov (64 števil na 48 straneh).

Sestavil Anton Foerster, založil in natisnil Rudolf Milic v Ljubljani.

Cena 15 kr.

Pri tej lepej obliki in pri tako nizkej ceni tega broširanega praktičnega zvezka pričakujemo, da bode prvi natis takoj razprodan.

Po pošti naj se priloži za 1 iztis 2 kr., za 2 do 7 iztisov 5 kr., za 8 do 17 iztisov 10 kr., od 17 iztisov dalje 15 kr. — Na vsakih 12 iztisov priloži se 1 iztis brezplačno.

Vabilo.

Uljudno se vabijo č. gg. učitelji, organizatorji in pevovodje, katerim je moč priti, k prijateljskemu pogovoru zaradi

„Pesmarice po številkah“

na dan 5. aprila t. l. ob 10. uri dopoldne v poslopje II. mestne ljudske šole na Cojzovej cesti, kjer se bode ta nova stvar pojasnila.

Skladatelj in založnik

„Pesmarice po številkah“.

Zahvala.

Za toplo sočutje in mnogobrojno spremstvo pri pogrebu predrazega soproga, oziroma očeta, gospoda

FR. H. IGLIČA,

trgovca in posestnika,

se presrečno zahvalujeta vsem sorodnikom, prijateljem in znancem (191—2)

Barbara Iglič,

Adela Iglič,

soproga.

hči.

V Dobu, dné 28. marca 1882.

NAJBOLJŠI
PAPIR ZA CIGARETE
JE

LE HOUBLON

Francoski fabrikat.

PRED PONAREJANJEM SE SVARI!!!

(Pravi je ta papir za cigarete samo tedaj, če ima vsak list znamko **LE HOUBLON** in vsak karton nosi varstveno znamko in signaturo.)

CAWLEY & HENRY, alleinige Fabrikanten, PARIS
Seuls Fabricants brevetés des Marques:
PAPIER ANANAS Couleur Mais
LE DRAPEAU NATIONAL Blanc ou Mals
Qualité supérieure
Aux Armes de chaque Pays

(159—2)

Tržne cene v Ljubljani

dné 29. marca t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter . . .	9	10
Rež . . .	5	85
Ječmen . . .	5	4
Oves . . .	3	74
Ajda . . .	5	04
Proso . . .	5	20
Koruza . . .	6	40
Leča . . .	9	—
Grah . . .	9	—
Fižol . . .	10	—
Krompir, 100 kilogramov . . .	2	86
Maslo, kilogram . . .	1	7
Mast . . .	—	84
Špeh frišen . . .	—	72
" povojen . . .	—	78
Surovo maslo . . .	—	82
Jajca, jedno . . .	—	1 1/2
Mleko, liter . . .	—	8
Goveje meso, kilogram . . .	—	56
Telečje . . .	—	50
Svinjako . . .	—	60
Koštrunovo . . .	—	30
Kokoš . . .	—	40
Golob . . .	—	18
Seno, 100 kilogramov . . .	2	86
Slama . . .	1	78
Drva trda, 4 kv. metre . . .	6	10
" mehka . . .	4	20

Hiša

št. 41 na sv. Petra predmestju, tik Urbasove hiše, kjer bode zdaj nova cesta, z velikim prostorom za stavbo, je prostovoljno na prodaj. Natančneje se izve pri lastnikih v hiši ali pa v dr. Zarnikovej pisarni. (163—3)

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliči, (533—24)

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križu ter žilnih, oteklin, otrplosti in hite itd., malo časa čez se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahvala naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliči“ z vraven stajenjem znamenjem; 1 steklenica 50 kr., pravega prodaje samo lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

Št. 2386.

(196—3)

Razglas.

Leta 1882. stopijo naslednji gospodje mestni svetovalci iz mestnega zbora:

iz III. volilnega razreda: iz II. volilnega razreda:

Janez Nep. Horak,
dr. Valentin Zarnik;

Fran vit. Gariboldi,
dr. Frid. Keesbacher,
Karol Leskovic;

iz I. volilnega razreda:

Josip Luckmann,
dr. Robert pl. Schrey,

dr. Josip Suppan,
dr. F. Suppantšitsch.

Razen teh se ima v III. volilnem razredu namestu ranjkega mestnega svetovalca Josipa Jurčiča domestovalna volitev vršiti.

Nasproti pa ostanejo še naslednji gospodje svetovalci v mestnem zboru:

dr. Karol Bleiweis,
Leopold Bürger,
Rud. grof Chorinsky,
Karol Deschmann,
dr. Josip Drč,
Fran Doberlet,
Aleksander Dreo,
Fran Fortuna,
Anton vit. Gariboldi,
Fran Goršič,

Anton Laschan,
Peter Lassnik,
Fran Peterca,
Vaso Petričič,
Rajmund Pirker,
Josip Regali,
dr. Adolf Schaffer,
Ignac Stupica,
R. Zhuber pl. Okrog,
Fran Ziegler.

Dopolnilne volitve se bodo vsled sklepa mestnega zbora od 14. t. m. naslednje dneve vršile:

III. volilni razred voli II. aprila 1882 dopoldne od 8. do 12. ure. Če bode ožja volitev potrebna, tako se bo ta isti dan popoldne od 3. do 6. ure vršila.

II. volilni razred voli 13. aprila 1882 od 8. do 12. ure dopoldne in v ožjej volitvi popoldne od 3. do 6. ure.

I. volilni razred voli 14. aprila 1882 od 8. do 12. ure dopoldne in v ožjej volitvi popoldne od 3. do 6. ure.

Razpisi volitve in glasovni listki se bodo gospodom volilcem o pravem času dostavili.

To se s pristavkom naznani, da smejo izstopivši mestni odborniki zopet voljeni biti in da je kak ugovor zoper veljavnost dovršenih volitev najdalje 8 dni po končanej volitvi mestnemu zboru predložiti.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 15. marca 1882.

Župan: Laschan.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.